

MEVSİMLERİN DİLİ: İLİM İRFAN VE SEVGİ

Karanlık bir gecede sayısız yıldız aydınlatırken yeryüzünü İlim, yatağından çıkıp pencereye doğru yürüdü. Gözüne uyku girmemişti. Aynı odada İrfan'la birlikte kalıyor olmak ona büyük bir mutluluk veriyordu. Üstelik ikisi de iyi anlaşıyorlardı. Ara sıra küçük birtakım anlaşmazlıklar yaşadıkları oluyordu ama olay hemen tatlıya bağlanıyordu.

İlim, İrfan'a doğru yürüdü. Onu tatlı uykusundan uyandırmak istemese de buna mecburdu. Günlerdir beynini bir kurt gibi kemiren düşüncesini paylaşmak istiyordu. İrfan hemen uyandı ve İlim'in karamsar yüzüne baktı. Biraz ürkmüştü. Gecenin bu geç vaktinde İlim'i huzursuz eden neydi acaba?

İlim, uzun bir yolculuğa çıkmak istediğini; bu yolculukta İrfan ve Sevgi'nin de kendisiyle birlikte olmasını temenni ettiğini; dünyayı ve Anadolu'yu başta başa dolaşıp Horasan erenlerinden Hacı Bektaş Veli'nin elinden bade içmek niyetinde olduğunu bir bir anlattı. İrfan bu düşünceler karşısında duygulanmış, ne diyeceğini bilememişti. Hemen İlim'in boynuna sarıldı. Sevinçten ağlıyordu. Bütün bunları henüz Ukrayna ve Rusya'dan yeni gelmiş olan Sevgi'ye anlattı.

Sevgi, günlerdir savaş meydanlarındaydı. Kızıl günlerin insan yüreğinde açmış olduğu derin yaraları onarmak için çok emek sarf etmişti. Kimsesiz, aç çocukları kucağına almış; doyurmak için durmadan emzirmişti. Mermilerin arasına girmiş, tank paletlerinin altında ezilmişti. Bedeni bombalarla paramparçaydı. Karanlık odalarda kurşuna dizilmişti. Tüm bunlara rağmen umudunu asla yitirmemiş, taze bahar dallarının hayaliyle yanıp tutuşuyordu. İlim, bu büyük felakette kendinden izler görünce utandı. Başını önüne eğdi. Sevgi ise durumu hemen fark etmiş ve İlim'i sakinleştirmişti. Nihayetinde İlim, Sevgi ve İrfan bir olmuş, bu büyük ve uzun yolcuğa birlikte çıkmaya karar vermişlerdi.

Üç arkadaş zaman kaybetmeden hazırlıklarını tamamlayıp yola revan oldular. Yolları zorlu ve dikenliydi. Onlar da bunun farkındaydılar. Bu kutsal yolculukta dört mevsimi yaşayacak; yokluğu, kıtlığı, acıyı ve gözyaşını göreceklerdi. Tabi ki mutluluk, cesaret, sevinç de yanı başlarında olacaktı. Umutlarını hiçbir zaman kaybetmeyecek, menzile emin adımlarla yürüyeceklerdi.

Mevsim yazdır. Yorucu bir günün sonunda ağustos sıcaklığında cenneti andıran Hacıbektaş'a vardılar. Mahşeri bir kalabalık karşıladı onları. Şaşkına dönmüşlerdi. Bolluk ve bereket fişkırıyordu dört bir yandan. Yemişlerin türlü boy vermişti kara toprakta. Veysel'den nağmeler yükseliyordu gökyüzüne. Halaya durmuştu yedi sıcak rengiyle Anadolu. İrfan, ağzını bile açmadı. Sevgi, gayet memnundu ışıltılı gözlerden. İlim, *hayattaki en hakiki mürşidi* burada görmenin esrikliğiyle kendinden geçmişti. Burası onlara ilham vermiş, hepsinin de gücü yerine gelmişti.

Zaman kaybetmeden neşeli kalabalığın içinden geçerek huzura vardılar. Gördükleri manzara karşısında dilleri tutulmuştu çünkü ilim, irfan ve sevgi adına ne varsa hepsi yaşanıyor burada. Sanki buraya daha önce uğramışlar ve efsunlu dokunuşu yüreklere nakşetmişlerdi. Yoksa bu bir rüya mıydı? Hacı Bektaş Veli'yi karşılarında görünce birden

Rumuz: Gölbağı

kendilerine geldiler. Anadolu'da yüzlerce yıldır yaralara merhem, dertlilere derman, düşkünlere umut, karanlıklara ışık olan Horasan ereni için de kucaklayıp bağrına bastı. *İncindi, incitmedi. Eline, beline, diline sahip oldu.* Bu nedenledir ki esen rüzgârdan, yağın yağmura; doğan çocuktan, gelinlik kıza; kızaran domatesten, uçan kuşa her şey *hu* çeker bu dergâhta. İlim, İrfan ve Sevgi aradıklarını bulmuş, pir elinden bade içmiş, kırklara karışmışlardı. Onlar, hem vardır hem de yoktur artık. Her mevsim görmek mümkündür yeryüzünün bir noktasında.

Renk renk hazan yaprakları rüzgârların önüne dökülüp savrulurken mevsim sonbahardır. Üç arkadaş şimdiye kadar gezdikleri yerlerde eşsiz eserler bırakmış, gönüller onarmış, hastalara şifa olmuşlardı. Şimdi ise durum biraz farklıydı. Yeni geldikleri bu köy karanlıklar içinde öcülere, hortlaklara, karabasanlara teslim olmuştu. Uzun çabalardan sonra insanların yavaş yavaş değiştiğini, karanlığın yerini aydınlığa bıraktığını görünce sevinçleri görülmeye değerdi. Burada kaldıkları her günün sonunda çocukların yüzü gülüyordu. Değişime dair yeni destanlar yazılıyordu. Ayrılık günü gelip çatınca yine türküler söylendi, halaylar çekildi.

Mevsim kıştır. Dünyanın dört bir yanı kar altındadır. Ocağı yanmayan milyonlarca evde umutsuzluk başköşeye kurulmuş, herkese emirler yağdırmaktadır. Koca analar, aksakallı dedeler bilir kışın sonunu lakin güçleri yetmez alın yazılarını değiştirmeye. Ağıtlar yükselir dumanlar yerine gökyüzüne. Bu feryadı duyan olmaz nedense. İlim ile İrfan el ele verir birden. Havası değişir hanelerin. Sevgi, umutsuzluğu kaldırır yerinden; kapı dışarı eder. Tomurcuklar görünür dallarda ansızın.

Mevsim ilkbahardır. Üç arkadaş papatya taçlarıyla baharı karşılamaktadır. İlim, çocuklarının sınıfını doğaya taşımıştır. Deneylerini burada yapmaktadır. Defalarca yanılma da gerçeği bulmaya yemin etmiştir. Nihayetinde bulur da. İrfan, meraklıdır her zaman. Durmadan yeni bir dünyanın hayalini kurar. Dudaklarında sürekli türkülerin sihirli melodileri duyulmaktadır. Sevgi bu, durur mu hiç. O da yeni tohumlar atar toprağa. Gün be gün filizlenir Hacı Bektaş yurdunda koca çınarlar, asırlık meşeler ve uçsuz bucaksız bir orman.